

РЕШЕНИЕ

№ 7225

гр. София, 01.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 19.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **117** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 46 и следващите от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК. Делото е образувано по жалба на А. Е. М., гражданин на У., чрез адвокат В. П. срещу Заповед № УРИ ПАМ - 426 от 22.02.2023 г. на Началник на отдел „Миграция”, СДВР, с която на оспорващия е наложена принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход” У., страна на транзитно преминаване или трета страна“, на основание чл. 39а, ал. 1, т. 2, чл. 41, т. 4 и чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ. Според жалбоподателя, оспореният акт е издаден в противоречие с материалния закон. Инвокирани са доводи, че при издаването на оспорената заповед не е взета предвид, разпоредбата на чл. 44а, ал. 5 от ЗЧРБ. Административния орган не е направил преценка, дали при връщането му в страната на произход, М. няма да бъде изложен на нечовешко и унижително отношение или изтезание. Твърди се, че при връщане в У. ще бъдат засегнати негови основни права, гарантирани от чл. 2 и чл. 3 от ЕКПЧ. Посочва се, че незаконният престой на територията на дадена държава не може да бъде единствено основание за връщане на чужденеца в държавата му на произход, съгласно Директива 2008/115/ЕО. Не е отчетено обстоятелството, че последваща молба на оспорващия за предоставяне на международна закрила е допусната до разглеждане по същество и това обстоятелство не допуска издаване на заповед за връщане.

По време на проведеното по делото открито заседание оспорващият се явява лично. Той и упълномощеният от нея адвокат П. поддържат жалбата. В дадения от съда срок

не са постъпили допълнителни съображения в писмен вид.

Ответникът по жалбата, не се явява. Пълномощникът му юрисконсулт Г. оспорва жалбата. В дадения от съда срок са представени допълнителни съображения в писмен вид, в които се сочи, че жалбата е неоснователна. Посочено е, че административният акт е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма и при спазване на административно-производствените правила. Соци, че в случая Началник на отдел „Миграция”, СДВР е действал в условията на обвързана компетентност, вземайки предвид изложеното в писмото на Държавната агенция за бежанците. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че с писмо рег. № УП 21920/15.12.2022 г. началник на отдел „ПМЗ – О. купел”, при Държавна агенция за бежанците (ДАБ), е уведомил Дирекция „Миграция” – МВР, че с решение № УП-ОК30/10.11.2022 г. на ДАБ е отхвърлена молбата на А. Е. М. за предоставяне на международна закрила. Решението е влязло в сила на 12.12.2022 г., след като подадената срещу него жалба е била отхвърлена от АССГ.

На 22.02.2023 г. началник на група 01 „КПЧ – СНМ”, при отдел „Миграция”, СДВР, е изготвил докладна записка до Началник на отдел „Миграция”, СДВР, обективизирано в докладна записка. В нея е посочено, че с решение № УП-ОК30/10.11.2022 г. на ДАБ е отхвърлена молбата на А. Е. М. за предоставяне на международна закрила. Решението е влязло в сила на 12.12.2022 г., след като подадената срещу него жалба е била отхвърлена от АССГ.

След направени справки в информационните масиви е установено, че чуждестранният гражданин не е напуснал страната, не е подал заявление за продължително пребиваване, няма данни за издадена виза, няма данни за наличие на адресна регистрация и не е подавал последваща молба за предоставяне на международна закрила.

Органите на отдел „Миграция” при СДВР, са правили опити да установят контакти с М., включително на заявления от него адрес: в [населено място], [улица]. От проведена беседа със собственика на жилището, той е заявил, че не е виждал М. от дълго време и че знае, че той живее на адрес: [населено място], [улица], РПЦ на ДАБ.

М. е открит на известния телефонен номер, но след като полицейският служител се е представил и го е уведомил, че следва да се яви в отдел „Миграция”, СДВР, той е затворил и е прекратил да отговаря на повикванията.

В докладната записка е направено предложение, спрямо А. Е. М., гражданин на У. да бъде наложена на принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход” по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ.

Вземайки предвид направеното предложение, Началник на отдел „Миграция”, СДВР е издал оспорената заповед.

Като доказателства по делото са приети: 1. съдебно-медицинско удостоверение № 6/2023 г., в което са описани констатирани по тялото на М., белези, за които той е твърдял, че са получени вследствие на изтезания при задържането му в полицията на 07.02.2022 г. Заключение е, че не може да се констатира давността на получените

наранявани, от които са останали белезите. Нараняванията са му причинили временно разстройство на здравето, неопасно за живота, 2. Призовка № 984/05.02.2022 г., издадена от длъжностно лице при Министерство на вътрешните работи на У., видно от която М. е призован да се яви на 07.02.2022 г. в отдел „разследване”, на Г. район, 3. Заповед № 686 от 07.02.2022 г., на главен лейтенант, следовател в район Г., на Министерство на вътрешните работи, видно от която М. е осъден на 15 дни „лишаване от свобода” въз основа на Административния наказателно-процесуален закон на У., поради неверни показания срещу длъжностно лице, като присъдата следва да се изтърпи в наказателна колония, 4. Предупредително писмо № 748 от 17.02.2023 г., издадено от длъжностно лице при Министерство на вътрешните работи на У., район Г., в което е посочено, че А. Е. М. следва да се яви не по-късно от 04.03.2023 г. в Министерство на вътрешните работи на район Г., във връзка с наличието на данни за участието му във войната в У. през май и юни 2022 г., каквото участие е забранено от Президента на Република У. и 5. Уведомление № 1016 от 24.03.2023 г., издадено от длъжностно лице при Министерство на вътрешните работи на У., район Г., в което е посочено, че А. Е. М. не се явил за справка, във връзка с наличието на данни за участието му във войната в У. през май и юни 2022 г., каквото участие е забранено от Президента на Република У. до 24.03.2023 г., поради което същият ще бъде задържан при влизането му в У. като потенциално опасен престъпник до окончателното приключване на разследването срещу него.

Със заповед № 513з-9426/06.12.2018 г., Директорът на СДВР е оправомощил длъжностни лица при СДВР, включително Началник на отдел „Миграция”, СДВР да издават заповеди за налагане на принудителни административни мерки по чл. 39а, ал. 1 и чл. 44, ал. 5, ал. 6, ал. 9 и ал. 13 от ЗЧРБ.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Съдът не споделя довода на ответника, че процесната заповед е влязла в сила.

В ЗЧРБ не са предвидени особени правила за връчване на съобщенията, поради което в случая се приложими общите правила на АПК.

По преписката няма данни А. Е. М. да е предоставил на СДВР информация за наличие на персонален профил, регистриран в информационната система за сигурно електронно връчване като модул на Единния портал за достъп до електронни административни услуги по смисъла на Закона за електронното управление или електронен адрес, който позволява получаване на съобщение, съдържащо информация за изтегляне на съставения документ от информационна система за връчване, т.е. в случая е приложима разпоредбата на чл. 18а, ал. 8 от АПК, според който когато съобщаването не може да бъде извършено по реда на ал. 1 – 6, то се извършва чрез връчване на последния адрес, посочен от страната, или при липса на такъв – на адреса, на който страната е получавала съобщения или е била призована за последен път в производството. Когато няма адрес, който страната е посочила или на който е получавала съобщения или е била призовавана, за граждани, съобщенията се връчват по настоящия адрес, а при липса на такъв или когато не могат да бъдат намерени на този адрес – по постоянния адрес.

В случая, видно от приложените по преписката докладни записки М. е търсен за връчване на оспорената заповед на адрес: [населено място], [улица], РПЦ на ДАБ, но

изпращаните по пощата препоръчани пратки са връщани, с отбелязване, че адресатът се е преместил.

Според чл. 18а, ал. 9 от АПК, когато страната не може да бъде намерена на адреса и не се намери лице, което е съгласно да получи съобщението, съобщаването се извършва чрез залепване на уведомление на вратата или на пощенската кутия, а когато до тях не е осигурен достъп – на входната врата или на видно място около нея. Когато има достъп до пощенската кутия, съобщението се пуска и в нея. В съобщението се посочва, че документите или книгата са оставени в канцеларията на органа или на съда и могат да се получат в едноседмичен срок. Документите или книгата се смятат за връчени с изтичането на срока за получаването им от канцеларията на органа или на съда.

В случая няма данни за изпълнена процедура по залепване на съобщението. Административният орган е пристъпил направо към поставяне на съобщение на таблото за съобщения СДВР и е публикувал съобщение до М. на интернет-страницата на СДВР.

Така е направен неправилния извод, че А. Е. М. е бил надлежно уведомен за издаването на оспорената заповед и че същата е влязла в сила на 02.04.2023 г.

Следва да се отбележи, че оспорващият е чуждестранен гражданин, който не разбира български и заповедта задължително е следвало да му се връчи, съгласно чл. 14 от АПК, в присъствие на преводач.

Предвид допуснатите съществени процесуални-нарушения по връчването на оспорения акт, съдът намира, че жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Жалбоподателят е активно легитимиран, за същия е налице правен интерес от оспорване на административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси, поради което жалбата е допустима.

Разгледана по същество тя е неоснователна.

Оспорената заповедта е издадена от компетентен орган по смисъла на чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ, защото със заповед № 513з-9426/06.12.2018 г., Директорът на СДВР е оправомощил длъжностни лица при СДВР, включително Началник на отдел „Миграция”, СДВР да издават заповеди за налагане на принудителни административни мерки по чл. 39а, ал. 1 и чл. 44, ал. 5, ал. 6, ал. 9 и ал. 13 от ЗЧРБ.

Административният акт е издаден в предписаната от закона писмена форма, като са изложени кратки мотиви. Съдът намира този недостатък за несъществен. Фактическите основания за налагане на процесната принудителна административна мярка са описани в акта, като е конкретно материалноправно основание - чл. 44, ал. 1 и чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ. Налице е и точно описание на фактите, послужили за налагане на мярката – спрямо чужденецът е налице влязло в сила решение на ДАБ за отказ от предоставяне на международна закрила.

За да издаде оспорения акт, административният орган е приел, че са налице предпоставките по чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ, т.е. по отношение на чужденеца има влязло в сила решение за отказ за предоставяне на международна закрила. В тази връзка е налице писмено потвърждение от Държавната агенция за бежанците.

Нито в жалбата, нито пред настоящия съдебен състав са наведени доводи, че към момента на издаването Заповед № УРИ ПАМ - 426 от 22.02.2023 г. на Началник на отдел „Миграция”, СДВР, А. Е. М. е притежавал валидно разрешение за пребиваване на територията на страната или валидна виза за влизане на територията на страната.

От изложеното следва заключението, че към 22.02.2023 г. чуждестранният гражданин

не изпълнил задължението си по чл. 34, ал. 1 от ЗЧРБ да напусне страната до изтичане на разрешените срок на пребиваване, т.е. е бил незаконно пребиваващ на територията на страната и молбата му за предоставяне на международна закрила е отхвърлена с влязло в сила решение на ДАБ, което е основание за налагане на принудителна административна мярка по чл. 41, т. 2 и т. 4 от ЗЧРБ.

Оспорената заповед е издадена и в съответствие с нормата на чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ. Към момента на постановяването ѝ не е имало данни за подадени от оспорващия последващи молби до ДАБ за предоставяне на международна закрила, както и за образувани производства по Закона за убежището и бежанците или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване. Не са установени и културни и социални връзки на чужденеца с други български граждани на територията на страната.

Посоченото в жалбата Решение № 22609/28.12.2023 г. на председателя на ДАБ, с което на М. е отказано предоставяне на международна закрила е постановено след повече от девет месеца, след издаване на оспорената заповед. В тази връзка съдът извърши служебна проверка на интернет-страницата на АССГ и установи от текста на решение № 2012 от 27.03.2024 г., постановено по административно дело № 328/2024 г., че молбата на А. Е. М. до ДАБ, по която е образувано административното производство, завършило с издаване на решение № 22609/28.12.2023 г. е подадена в ДАБ от оспорващия на 08.08.2023 г. (вх. № ОК-13-1049), т.е. пет месеца след издаване на оспорената заповед.

Решението на АССГ, Първо отделение, 14-ти състав е обжалвано пред ВАС и откритото заседание по жалбата е насрочено за разглеждане на 10.03.2025 г. Т.е. към момента, решение № 22609/28.12.2023 г. на Председателя на ВАС не е влязло в сила.

По отношение на представените в хода на съдебното производство доказателства съдът намира следното.

Безспорно е, на оспорващия е извършен медицински преглед, резултатите, от който са обективирани в цитираното по-горе съдебномедицинско удостоверение № 6/2023 г. По тялото на М. съдебният лекар е констатирал белези от наранявания, предизвикани от изгаряния и въздействие на остър режещ предмет, какъвто е ножът. Според медицинското заключение не може да се установи времето, през което са възникнали тези наранявания. В жалбата не са изложени конкретни твърдения, за това дали, кога и от кого М. е бил подложен на изтезание в страната си на произход. Релевирани са само доводи, че съгласно чл. 44а, ал. 5 от ЗЧРБ, чужденец, на когото е наложена принудителна административна мярка връщане, не се връща в държава, в която животът и свободата му са застрашени и той е изложен на опасност от преследване, изтезание или нечовешко или унижително отношение. В хода на устните състезания за първи път адвокат П. сочи, че М. е бил изтезаван по време на задържането му.

Останалите документи, представени от адвокат П. и приети без оспорване като доказателства по делото, сочат недвусмислено, че срещу А. Е. М. е образувано следствено дело, заради предполагаемото му участие във войната в У., което представлява престъпление, съгласно узбекския наказателен закон и за което е предвидено налагане на наказание „лишаване от свобода” от пет до десет години. В цитираното уведомление се сочи, че М. ще бъде арестуван незабавно при влизането му на територията на Република У..

Съдът извърши служебна проверка на интернет-страницата на Агенцията за убежището на Европейския съюз за ситуацията в държавата на произход на

оспорващия У.. Информацията е достъпна на линк: <https://www.ecoi.net/en/countries/uzbekistan/>. На тази страница се открива годишен доклад на международната организация Н. Right W. за ситуацията по спазването на човешките права в У. през 2024 г. В доклада, който може да бъде открит на интернет страница: <https://www.ecoi.net/en/document/2120131.html>, е отбелязано, че изтезанията и малтретирането продължават да бъдат сериозен проблем в страната и полицията бие задържаните безнаказано. През май 2024 г. полицията в Т. явно е пребила с моп задържания Д. Н., докато е бил с белезници. През юни 2024 г. един полицай е арестуван във връзка със смъртта на Д. Ю., който е починал от наранявания, които очевидно е получил, докато е бил задържан в полицейски участък в Т., след като е бил задържан за предполагаемо „нарушаване на обществения ред“. Брат му, който също е бил задържан заедно с него, казал, че осем полицаи са участвали в побоя. *Комитетът на ООН по правата на човека през март е призовал У. „да предприеме строги мерки за изкореняване на изтезанията и малтретирането“.*

Събраната информация за страната на произход на А. Е. М., обсъдена в съвкупност с представените и приети по делото писмени доказателства, сочи, че по отношение на оспорващият съществува обоснован и потенциално възможен риск да бъде подложен на изтезание, при завръщането му в страната на произход. Съдебно-медицинското удостоверение е индиция за това, че М. е много вероятно да е бил вече жертва на изтезание в полицията при задържането му на 07.02.2022 г., а определянето му в уведомление № 1016 от 24.03.2023 г. като „предполагаемо опасен престъпник“ и сигурното му задържане при влизане в У., предполагат наличие на голяма вероятност за това, той да бъде подложен на мъчения и нечовешко и унижително отношение в мястото на задържането му.

Изложеното не е основание, даващо възможност да се приеме, че Заповед № УРИ ПАМ - 426 от 22.02.2023 г. на Началник на отдел „Миграция“, СДВР е незаконосъобразна. При наличието на описаните по-горе фактически предпоставки, административният орган правилно е упражнил дадените от закона правомощия.

От друга страна, към настоящия момент оспорената заповед, с която е наложена принудителна административна мярка "връщане" няма да бъде приведена в изпълнение до приключване на производството по предоставяне на международна закрила с влязло в сила решение, съгласно чл. 67, ал. 1 от ЗУБ.

Дори производството по оспорване на решение № 22609/28.12.2023 г. на Председателя на ДАБ, да завърши с влизането му в сила, съдът намира, Началник на отдел „Миграция“, СДВР, преди да предприеме фактически действия по изпълнението на ПАМ, наложена със Заповед № УРИ ПАМ - 426 от 22.02.2023 г. следва, съгласно чл. 44а, ал. 5 от ЗЧРБ да извърши задълбочена проверка дали, при връщането на М. в У., животът и свободата му няма да бъдат застрашени и той няма да бъде изложен на опасност от преследване, изтезание или нечовешко или унижително отношение. Тази проверка е особено наложителна, във връзка със събраните в хода на настоящето производство доказателства и наличната информация за

страната на произход на оспорващия У., свързана с установени случаи на насилие, малтретиране и дори убийства на задържани от полицията граждани на страната.

Дори административният орган да не се откаже от фактическото изпълнение на наложената ПАМ, за оспорващия винаги остава възможността да поиска от Европейския съд по правата на човека, налагане на привременни мерки, съгласно правило 39 от Правилника на съда, чрез които да се спре изпълнението на мярката. Практиката на ЕСПЧ в тази връзка е достатъчно богата, като за пример може да се посочи делото *S. D. v. R.*, §§ 218-19, по което е наложена такава привременна мярка, защото принудително предаване на лице на Т., въпреки реален риск от малтретиране, представлява нарушение на чл. 3 от Конвенцията.

При постановяване на привременни мерки, съгласно правило 39, ЕСПЧ винаги е застъпвал становище, че когато жалбоподател се стреми да предотврати извеждането си от договаряща страна, поради предполагаем риск от нарушение на членове 2 или 3 в трета държава, средството за защита ще бъде ефективно, само ако има суспензивно действие (*виж за член 3 и член 4 от Протокол № 4 жалби, M.K. and Others v. P.*, §§ 142-148, и препратките там). Обратно, когато дадено средство за защита има суспензивен ефект, от жалбоподателя обикновено се изисква да изчерпи това средство за защита. Съдебният контрол, когато е наличен и когато подаването на жалба за съдебен контрол ще действа като пречка за извеждане, трябва да се разглежда като ефективно средство за защита, което по принцип ще се изисква от жалбоподателите да изчерпят, преди да подадат жалба до Съда или искане за привременни мерки съгласно правило 39 от Правилника на Съда за отлагане на извеждането (*NA v. the U. K.*, § 90; *A.M. v. F.*, §§ 64 и 79). По отношение на твърденията за нарушение на чл. 35 от АПК, съдът намира следното.

По преписката няма данни оспорващият, да е уведомен за започналото административно производство. Неуведомяването на заинтересованите страни по предвидения от закона ред, нарушава тяхното право, да подадат възражения и да направят искания по предвидения в закона ред. Според, настоящия състав, в разглеждания случай това нарушение, доколкото съществува не е съществено. С оспорването на акта пред съда, лицата, които считат, че техни права или законни интереси са засегнати, могат да ги защитят ефективно чрез искания за събиране на доказателства, възражения и представяне на доказателства. Съдебната проверка на административния акт се явява най-солидната гаранция за защитата на правата и интересите на гражданите и организациите, в случай, че те са били накърнени в проведеното пред административния орган производство. Съдът, задължително, ще провери в цялост валидността и законосъобразността на оспорения акт.

По изложените съображения настоящият съдебен състав приема, че обжалваната заповед издадена от компетентен орган, при липса на нарушения на административно-производствените правила и в съответствие с материално-правни разпоредби и целта на закона, поради което следва жалбата да бъде отхвърлена.

По отношение на направените разноски, предвид на факта, че ответникът,

чрез процесуалния си представител е претендирал такива, съдът дължи присъждането им.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 4 от АПК,
Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Е. М., гражданин на У., чрез адвокат В. П. срещу Заповед № УРИ ПАМ - 426 от 22.02.2023 г. на Началник на отдел „Миграция“, СДВР, с която на оспорвания е наложена принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход“ У., страна на транзитно преминаване или трета страна“, на основание чл. 39а, ал. 1, т. 2, чл. 41, т. 4 и чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ.

ОСЪЖДА А. Е. М., гражданин на У. да заплати на Столична Дирекция на Вътрешните Работник, на основание чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 143, ал. 3 от АПК, сумата от 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение, за осъществено процесуално представителство по административно дело № 117 по описа за 2025 г. на Административен съд София - град.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.